

Παρακαλώ προσδεθείτε!!!!!!!!!!!!!!

ΜΕΤΑ-ΠΤΗΣΙΑΚΕΣ ΑΠΟΓΕΙΩΣΕΙΣ

**AEROMASTER AIRLINES – THEATRE STUDIES -
UNIVERSITY OF PELOPONNESSE**

14 Οκτωβρίου 2017! Ωρα, 11.00΄το πρωί. Το τρίτο κουδούνι ορίζει την έναρξη του μεταπτυχιακού του ΤΘΣ στο Ναύπλιο για φέτος. Μεταπτυχιακοί υψίστης ποιότητας από πολλά μέρη της Ελλάδας συγκροτούν την ομάδα των επιβατών του Airbus με συνοδεία τον Έρωτα. Δυναμικό μοναδικό με ανοιχτές όλες τις διαστάσεις. Μεταπτυχιακοί επιβάτες τελούντες-ούσες σε jet lag ή κirkάδια δυσρυθμία λόγω του ύψους της πτήσης και των έντονων συναισθημάτων γράφουν ένα μικρό κείμενο ανάμνησης, αναστοχασμού, σχεδιασμού, προσμονής, γιατί είναι αλήθεια τις πιο όμορφες μέρες μας δεν τις έχουμε ζήσει ακόμα.....

Αλκηστις

Επιμέλεια κειμένων : Δώρα Παπαϊωάννου

«Τα ίδια και στον αέρα»

Φεύγω να κάνω τουρισμό, είμαι μες στο αεροπλάνο
προτού όμως βρω προορισμό τον έλεγχο μου χάνω.

Απέναντι ένας όμορφος με τζιν, μακό και γένια
με κοίταξε και φούντωσα σε εγχώρια προς ξένα.

Τότε την αεροσυνοδό είδα που συμφωνούσε
με νεύμα μες στα μάτια της σε αυτό που της ζητούσε.

Κι έτσι συνειδητοποίησα πως αν δεν έχεις τύχη,
τζάμπια πλέκεις μέσα σου κουκί μα και ρεβίθι.

Κατερίνα Ζωγράφου

«Το νεφελένιο ταξίδι της Αυρηλίας»

Δεν είχε ταξιδέψει ποτέ πριν με αεροπλάνο. Σε λίγο θα απογειωνόταν. Θα μπερδευόταν ανάμεσα στα σύννεφα. Αναρωτιόταν αν περνώντας από μέσα τους τα μάτια της θόλωναν και τα έβλεπαν όλα λευκά και χνουδωτά σαν τον Κουραμπή, τον αχώριστο κουνελοφιλαράκο της με τα κουμπένια μάτια. Η σκέψη αυτή και η ιδέα του κόσμου από ψηλά τη γέμιζαν με ενθουσιασμό. Είχε κολλήσει τη μύτη της πάνω στο μικρό παραθυράκι και με την αναπνοή της σχημάτιζε ζωγραφίες. Γύρισε στο πίσω κάθισμα να δει τον αδερφό της και κοίταξε τις σειρές των καθισμάτων.. «*Αερολεωφορείο έπρεπε να το λένε*», σκέφτηκε. Η Αυρηλία ονειρευόταν από μικρή να μπορεί να πετά με το άνοιγμα των χεριών της, παίρνοντας απλώς λίγη φόρα. Ήθελε να ταξιδέψει, για να δει πώς ζουν οι άνθρωποι σε άλλα χρώματα.. Να πετάξει σε χώρες που υπάρχουν παραμυθιάρικα πουλιά και σε τόπους που κάθε εποχή φυτρώνουν χρωματιστά βιβλία με καινούριες ιστορίες. Μα! Τι έγινε ξαφνικά; Οι ζωγραφίες της ζωντάνεψαν και οι σκέψεις της με κέφι για ρυθμό πιάστηκαν χέρι-χέρι σε μία μπουγάδα από νεφελένιες ζωγραφιστές ανάσες! Ο Κουραμπής εξαιρετικά

καλοντυμένος πλησίασε την Αυρηλία και την κάλεσε σε ιπτάμενο χορό πάνω στην πίστα του ουράνιου τόξου, μπροστά από τη ζωντανή ορχήστρα των ασημόχρυσων κουκίδων. Και κάπου εκεί στη μουσική ακούστηκαν ψίθυροι γνωστοί και το όνειρο σταμάτησε εκεί. Ήταν της Αυρηλίας οι γονείς που της έλεγαν σφιχτά να προσδεθεί, γιατί σε λίγο το αεροπλάνο θα είχε προσγειωθεί.

Μπορεί το ταξίδι του airbus να βρήκε προορισμό, αλλά η φαντασίας μας δεν έχει τελειωμό και γι' αυτό το δικό μας το ταξίδι αρχίζει κάπου εδώ.

Αλεξάνδρα Στεργιάννη

« Ένας παλμός...»

Λίγα λεπτά πριν την απογείωση, σκεφτόμουν αν είχα πάρει όλα όσα θα χρειαζόμουν σε αυτό το ταξίδι. Απαριθμούσα ένα ένα όλα όσα είχα βάλει στο μικρό, κόκκινο βαλιτσάκι: αγωνία, ενθουσιασμό, δημιουργικότητα, ερωτήματα, αισιοδοξία και μια σταλιά φόβο... Τις αγχωμένες σκέψεις μου ήρθε να διακόψει η ανακοίνωση *«Παρακαλώ προσδεθείτε, η απογείωση ξεκινάει»* και ξαφνικά η πολύωρη πρωινή ενασχόληση, μπροστά στον καθρέφτη, με το πρόσωπό μου, φάνηκε μάταιη, αφού το ροδακινί χρώμα στα μάγουλά μου είχε εξαφανιστεί και στη θέση του κυριαρχούσε το λευκό του πάγου... Η ηλικιωμένη κυρία που καθόταν δίπλα μου, μου έπιασε το χέρι, μου χάρισε τον παλμό της και μου χαμογέλασε γλυκά, αφήνοντας τις ρυτίδες των ματιών της να μαρτυρήσουν τη γεμάτη ζωή της. Ύστερα έγειρε προς το μέρος μου και μου ψιθύρισε: *«Μη φοβάσαι.... Τις πιο όμορφες μέρες μας δεν τις έχουμε ζήσει ακόμα! Θα έχουμε ένα υπέροχο ταξίδι!!!»* κι εγώ την πίστεψα...και ανάσανα...

Αθηνά Κλαδά

«Airbus rescue team»

Οι περισσότεροι θα απορείτε πως είναι δυνατόν να συνδέονται η Χιονάτη, ο γλάρος Ιωνάθαν, μια νεράιδα κι ένα παλικάρι. Μα φυσικά είναι η ομάδα διάσωσης του airbus που κι αυτή τη φορά έσωσαν ένα παιδί που κατά τη διάρκεια της πτήσης φοβάται το ύψος, αρχίζει να μην αισθάνεται καλά, χάνει τις αισθήσεις του κι αρχίζει να τρέμει. Η ομάδα διάσωσης αντιλαμβάνεται αμέσως τη δύσκολη κατάσταση κι αποφασίζει να επέμβει. Ο Δημήτρης ξυπνάει, κλαίει και φοβάται πολύ. Το παλικάρι κάθεται μαζί του για να μη φοβάται. Η Χιονάτη είναι χλωμή – όχι, δεν έφαγε κανένα δηλητηριασμένο μήλο, απλά το αεροπλάνο πετάει σε αρκετά μεγάλο ύψος. Έτσι ο Ιωνάθαν, αφού έχει ελέγξει πως τα φτερά του είναι σε καλή φυσική κατάσταση, αποφασίζει να βγει έξω και να οδηγήσει εκείνος το αεροπλάνο και η νεράιδα είναι χαρούμενη που πετάει με αεροπλάνο, γιατί και τα δικά της φτερά χρειάζονται ξεκούραση και κάνει τα νεραϊδομαγικά της για να εξαφανίσει τα κενά αέρος! Το αεροπλάνο φτάνει στον προορισμό του και το τί έγινε τελικά, το αφήνω στην κρίση σας, αλλά να ξέρετε πως το airbus ταξιδεύει ακόμη και θα ταξιδεύει όσο υπάρχει η ομάδα διάσωσης!

Άννα Πολίτου

Είμαστε στον αέρα

Πετάω στα σύννεφα... Σε λίγη ώρα θα έχω στην αγκαλιά μου τους αγαπημένους μου φίλους. Κοιτάζω το ρολόι μου. Έχει ήδη περάσει μισή ώρα. Η καρδιά μου χτυπά γρήγορα. Δίπλα μου μια Ροδίτισσα, προσπαθεί να μου πιάσει κουβέντα. Όμως δεν έχω όρεξη, ευγενικά την κοιτώ και κουνώ συγκαταβατικά το κεφάλι μου σε ό,τι μου λέει.

Ξαφνικά... Το κόκκινο κουμπί αναβοσβήνει και η ένδειξη «Προσδεθείτε» ανάβει. Η ακούραστη αεροσυνοδός μας ενημερώνει ότι επιστρέφουμε πίσω λόγω βλάβης. Η επιθυμία μου παγώνει. Επικρατεί αναστάτωση. Η κυρία δίπλα μου προσεύχεται. Δεν πτοούμαι. Σε λίγες ώρες θα σας δω.

«Στάση φυγής»

Θα σου πω μια ιστορία που έχει φύγει απ' τα βιβλία. Ήταν όλοι σε μια πτήση από Ανατολή προς Δύση, με τον Φάνη τον Τουρμπάνι και τη Μίλκα Παρλαπίπα που φορούσε ο ένας κελεμπία και η άλλη τσόκαρα από την Ολλανδία. Τον κοιτούσε, τον σκουντούσε μες στα αυτιά του του μιλούσε. «Δε σε αντέχω άλλο φτάνει! Θα πετάξω το τουρμπάνι! Με όλη αυτή τη φλυαρία έπαθα κεφαλαλγία! Πότε θα ολοκληρωθεί η πτήση; Το μυαλό μου έχεις γεμίσει!» «Μα γιατί καλέ μου Φάνη να πετάξεις το τουρμπάνι; Θέλω απλά να σου μιλήσω, την καρδιά μου να ανοίξω!» «Όχι άλλο Θεέ μου, φτάνει! Προκοπή κανείς δεν κάνει! Δεσποινίς θα πάω πίσω, σε άλλη θέση να ηρεμήσω!». Έτσι γρήγορα ο Φάνης εγκατέλειψε τη Μίλκα τη μικρή την Παρλαπίπα που με νάζι κι όλο χάρη το μυαλό του είχε πάρει.

Βασιλική Βαρβεράκη

«Η Ποντικοπαγίδα»

Μια ιστορία θα σας πω που θα χει τέλος σαν και αυτό!!! Μέσα σε μια πτήση μαγική γάτες και ποντικοί χορεύανε μαζί! Ας ξεκινήσουμε όμως το παραμύθι μας από την αρχή! Μια φορά και έναν καιρό πετάγανε μαζί οι γάτες και οι ποντικοί, μέχρι που μια μέρα βροχερή ξέσπασε μεγάλη ταραχή! Ήρθε στην πτήση αυτή ένας γάτος δυνατός ο Νιαρνιάρ Πουρπούρης, ο ποντικοκυνηγός. Είχε σχέδιο κρυφό ήθελε σε μια βραδιά να κάνει τα ποντίκια μια χασιά! Έτσι στην πτήση αυτή έβαλε το σχέδιο του σε εφαρμογή! Έβγαλε νύχια μακριά και δόντια κοφτερά μα με μια τρικλοποδιά γάτες και ποντικοί σωθήκανε μαζί!!!

Σοφία Κατσανοπούλου

Αιώρα

Ένα μεγάλο πράσινο λιβάδι. Είμαι όρθια. Τα πόδια μου το ένα κοντά στο άλλο. Τα χέρια μου κολλημένα δεξιά και αριστερά στο σώμα μου. Λυγίζουν σιγά σιγά τα γόνατα μετά τεντώνουν και πάλι το ίδιο και το ίδιο και λυγίζουν και τεντώνουν και αρχίζω να πετάω ψηλά ψηλά ανεβαίνω και ανεβαίνω σε λίγο τα χέρια ξεκολλάνε και τεντώνονται και μαζεύονται και μαζεύονται και πετάω συνέχεια. Τι όμορφα! Να δίπλα ένα σύννεφο! Μα πως είναι έτσι? σαν πουπουλένια πολυθρόνα ή όχι σαν πουπουλένια αιώρα Ναι!! Ναι!! ΑΙΩΡΑ!!! Πλησιάζω και ξαπλώνω. Υπέροχα. Τι αίσθηση! Τι ομορφιά! Τι ηρεμία! Τι ευτυχία! Τι αγαλλίαση! Ξαφνικά ακούω ένα ΚΡΑΚ τόσο στριγκό και μια αντρική φωνή μου λέει: «ΞΥΠΝΑ ΑΡΓΗΣΕΣ ΩΡΑ ΝΑ ΠΑΣ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ». Ήταν η πιο ανώμαλη προσγείωση που έχω ζήσει. Άσχημο πράγμα η προσγείωση! και έπειτα σου λένε "καλό παιδί προσγειωμένο" μα τι λένε? Μόνο όσοι μπορούν να πετούν ξέρουν τον τρόπο να ζουν!!!!

Χρ. Θ.

«Σκάσε επιτέλους και απόλαυσε τη ζωή!»

Ταξιδεύαμε για Παρίσι. Οι καλύτεροι μαθητές της Γ΄ Λυκείου από κάθε νομό είχαμε κερδίσει ένα ταξίδι σε μία ευρωπαϊκή χώρα. Ένα τετραήμερο με όλα πληρωμένα. Συνομήλικα παιδιά απ' όλη την Ελλάδα και μια νότα αποφόρτισης λίγο πριν το μεγάλο φινάλε των εξετάσεων.

Η κολλητή μου ήταν στο διπλανό κάθισμα του αεροπλάνου. Είχαμε επιλεγεί μαζί σ' αυτό το ταξίδι. Πόση χαρά θα έπρεπε να είχα; Θα έλεγε

κάποιος πως τα είχα όλα εκείνη τη στιγμή. Κι όμως το άγχος των εξετάσεων με είχε παρασύρει σε έναν κυκεώνα αρνητικών σκέψεων, φοβιών και συναισθημάτων. Η φίλη μου για αρκετή ώρα πότε παρατηρούσε διακριτικά τους υπόλοιπους επιβάτες και πότε χάζευε τη θέα απ' το παράθυρό της. Πάντα της άρεσε να κοιτάζει τους ανθρώπους και να φτιάχνει ιστορίες για το τι μπορεί να σκέφτονταν εκείνη τη στιγμή. Της μιλούσα ώρα για τα δικά μου, αλλά φαινόταν να με αγνοεί. Κάποια στιγμή γυρίζει προς το μέρος μου φορτισμένη και μου λέει: «Σκάσε επιτέλους και απόλαυσε τη ζωή! Έχεις καταλάβει πόσες φορές τα τελευταία είκοσι λεπτά έχεις πει τη λέξη “εγώ”; Το “εμείς” δεν το άκουσες ποτέ; Ευχαριστήσου για μια φορά αυτό που ζεις! Ζήσε με όλο σου το είναι!». Ακολούθησε μακρά σιωπή. Έπειτα κοιταχτήκαμε και ξεσπάσαμε σε γέλια.

Δεν ξέρω πώς, αλλά αυτά τα λόγια από εκείνη τη στιγμή ήχησαν σα χαστούκι στα τείχη που ύψωνα γύρω απ' τον εαυτό μου. Μεγαλώνοντας και έχοντας παλέψει πολύ με τα αρνητικά μου συναισθήματα, αρχίζω να συνειδητοποιώ ότι ο βασικότερος λόγος που δεν είμαστε πολλά πράγματα είναι γιατί εμείς οι ίδιοι εμποδίζουμε την ανάπτυξή μας. Κι αυτό που σε προτρέπω να κάνεις είναι να φύγεις από τη μέση. Μην εμποδίζεις τον εαυτό σου να πετάξει προς τη ζωή, τον έρωτα, την αγάπη... Το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να αδράξεις την ευκαιρία!

Μαντώ Μπεκιάρη

Επαγγελματίας συννεφογράφος

*Καλώς ήρθατε στην πτήση μας! Ωρα για απογείωση...
-Γιούπι! Φτάνουμε τα σύννεφα... Θα τα χαϊδέψω επιτέλους!
Κάπως έτσι γνώρισα την Αμ, είχα την τύχη να κάθομαι δίπλα της στην πτήση.
-Φοβάμαι πως δεν μπορείς να τα αγγίξεις, αλλά μπορείς να τα δεις από κοντά, της είπα χαμογελώντας.*

-Πφ... Καλά! Συννεφάκια μου πολύ σας αγαπώ. Η χθεσινή ιστορία με τους δράκους ήταν η πιο τέλεια από όλες. Μα να και η νεράιδα... Ουάου! Έχουν την πιο ωραία θέα από το μπαλκόνι τους, κάθε μέρα παίζουμε παρέα μου είπε συνωμοτικά και μου έκλεισε το μάτι.

Μια στιγμή αρκούσε για να με εμπνεύσει και να φτιάχνω κι εγώ τις δικές μου ιστορίες με τα σύννεφα κάθε φορά που ταξιδεύω. Τη θυμάμαι, χαμογελάω και ονειρεύομαι.

Άννα Μαρίνα Καργιωτάκη

Παράλληλες πτήσεις

Το σήμα «προσδεθείτε» σβήνει. Βγάζει τη ζώνη και βολεύεται πιο ελεύθερα στο κάθισμά της. Είναι η δεύτερη φορά που ταξιδεύει μόνη και ήδη από την πρώτη θυμάται ότι είναι πολύ σημαντικοί συνταξιδιώτες, η μουσική και οι τσίχλες και ότι οι μεσαίες θέσεις είναι αμήχανες. Θα προτιμούσε να είναι δίπλα στο παράθυρο. «*Ας είναι!*» σκέφτεται. Κλείνει τα μάτια και βλέπει από ψηλά τη γη που άφησε, εκείνους που γνώρισε, όλοι ξένοι στην αρχή, γίνανε μετά μια οικογένεια. Σκέφτεται εκείνον να της πιάνει το χέρι και με το άλλο να κρατά το «Αναζητώντας τον χαμένο χρόνο» τόμος πρώτος. «*Θα το τελειώσει άραγε;*». Φαντάζεται πως φτάνει σε δρόμους φωτεινούς και ζωηρούς, βλέπει χαμόγελα προσώπων που δεν ξέρει ακόμη και...

-Καφέ ή αναψυκτικό παρακαλώ;

Κωνσταντίνα Κατή

«Μεταπτησιακό»

Ένας εκτυφλωτικός ήλιος μπαίνει από το παράθυρο ενός αεροπλάνου καθώς αυτό πετάει πάνω από τις Μυκήνες. Φωτίζει με τρόπο διαφορετικό το καθένα από τα πρόσωπα των τεσσάρων κρατουμένων. Είναι όλοι δεμένοι στα καθίσματά τους, όχι με χειροπέδες αλλά με τεράστια караβίσια σχοινιά.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Μη με κοιτάς έτσι Αγαμέμνονα, αν δεν ήμουνα δεμένη θα σε σκότωνα ξανά!

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ: Σου έστειλα γράμμα για να μη φέρεις την Ιφιγένεια αλλά ο αγγελιοφόρος στο δρόμο πέθανε!

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Να θυσίαζε ο Μενέλαος το δικό του παιδί για να πάρει πίσω τη γυναίκα του!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Η αιώνια δικαιολογία σου! Δεν σκότωσες τον πατέρα μου για την Ιφιγένεια αλλά για να δώσεις την εξουσία στον εραστή σου τον Αίγισθο.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Κι εσείς, τα σπλάχνα μου έπρεπε να σκοτώσετε εμένα, τη μάνα σας τόσο άθλια; Εσύ Ηλέκτρα γιατί το έκανες; Για τον πατέρα σου ή για να πάρεις την εξουσία!

ΟΡΕΣΤΗΣ: *(Ουρλιάζοντας)* Σταματήστε!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σώπα αδελφούλη μου ηρέμησε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μη μ' αγγίζεις! *(Ξαφνικά τα σχοινιά γίνονται φίδια τα πρόσωπα δράκοι. Ο Ορέστης ξυπνάει τρομαγμένος).* Χαθείτε! *(Όταν ηρεμεί λίγο ψελλίζει κλαίγοντας).* Η οικογένειά μου, οι ερινύες μου.

Ελισάβετ Γιαννοπούλου

«Άγιος Βαλεντίνος»

Φεβρουάριος 2010. Συνωστισμένοι στο Σαρλ ντε Γκολ, ανυπομονούμε να επιστρέψουμε στα πάτρια εδάφη όλες οι ρομαντικές ψυχές που γιόρτασαν τον Άγιο Βαλεντίνο στην πόλη του έρωτα. Ένας συμπατριώτης, λίγο πιο ανυπόμονος, λίγο πιο Έλληνας, διαπληκτίζεται με την υπάλληλο του ελέγχου, τη σπρώχνει και τη ρίχνει στο πάτωμα. Επιβιβαζόμαστε στο αεροπλάνο. Αρχίζω το τελετουργικό πτήσης: κλάμα *(Αχ, γιατί να συμφωνήσω να έρθουμε πετώντας!!!)*, βαθιές ανάσες *(Μήπως προλαβαίνω να κατέβω;)* και υστερία *(Ανοίξτε μου!!!!)*. Εν τω μεταξύ διαπιστώνω ότι το αεροπλάνο καθυστερεί να απογειωθεί και μάλιστα έχουν μπει και δύο Γάλλοι αστυνομικοί μέσα. Μετά από συζητήσεις, διαπραγματεύσεις και καθυστέρηση μιας ώρας, ο επιβάτης που πριν χειροδίκησε σε βάρος της υπαλλήλου του αεροδρομίου υποχρεώνεται να κατέβει από το αεροπλάνο. Του έχει γίνει μήνυση. Σε όλη

την πτήση σκέφτομαι ότι θα είναι ο μοναδικός επιζών του τραγικού μας δυστυχήματος...

Άννα Ταουσάνη

Περιπέτεια στον αέρα

05/10/2015. Επιστροφή από το φεστιβάλ μουσικής στο Roskilde της Δανίας με προορισμό την Αθήνα και ενδιάμεση στάση στην Βουδαπέστη.

Πριν την άφιξη μας στην Βουδαπέστη ο πιλότος μας ανακοινώνει ότι λόγω κακοκαιρίας πρέπει να δέσουμε τις ζώνες μας. Ξεκίνησαν οι έντονες αναταράξεις καθώς περνάμε μέσα από την καταιγίδα. Ένιωσα να φεύγει το θάρρος μου... από τα δάκτυλα των ποδιών μου. Ξαφνικά ένας κεραυνός χτυπάει το φτερό του αεροπλάνου. ΠΑΝΙΚΟΣ!!! Οι μάσκες πέφτουν, τα φώτα σβήνουν, το αεροπλάνο γυρνάει κάθετα και εγώ τέρας ψυχραιμίας! Από το φόβο μου δεν μπορούσα ούτε να σιρίξω. Έμαθα όμως πόσο φιλή μπορεί να γίνει η ανδρική φωνή.

Ο πιλότος όμως ήξερε την δουλειά του και προσγειωθήκαμε με ασφάλεια. Όλοι εμείς ξεσπάσαμε σε γέλια και χειροκροτήματα. Αισθανθήκαμε τυχεροί που επιβιώσαμε και κοιτάζαμε ο ένας τον άλλον με μια ξεχωριστή συντροφικότητα για την δοκιμασία που ζήσαμε. Πατώντας πια το πόδι μας στο αεροδρόμιο συνειδητοποιήσαμε ότι είχαμε “κορακιάσει”. Όμως στο μπαρ του αεροδρομίου δεν συμμερίστηκαν την αγωνία που περάσαμε και χρέωναν το νερό 5 ευρώ.

Όλο το αεροπλάνο έγινε μία παρέα και καταλήξαμε να πίνουμε μπύρες. Μέχρι και τηλέφωνα ανταλλάξαμε. Σε καλό μας βγήκε τελικά.

Νεκταρία Αναστασίου

« Ταξιδεύοντας... »

Δεν ταξιδεύω συχνά. Ιδιαίτερα με αεροπλάνο. Ακριβά τα εισιτήρια. Γι' αυτό κι όποτε το επιχειρώ προσπαθώ να ισοζυγιάσω το χρήμα με το χρόνο. Από την αντίστροφη όμως όψη. Αποθηκεύω το χρόνο μου και διαλέγω δρομολόγια με πολλούς ενδιάμεσους σταθμούς όπου τα κόμιστρα είναι φτηνότερα.

Πώς να απολαύσεις ένα ταξίδι όταν κινείσαι σ' έναν μονάχα αεροδιάδρομο! Δε βλέπεις και δε ζεις παρά μονάχα μία απογείωση και μία προσγείωση. Και κατά τη διάρκεια της πτήσης; Οι πολιτείες ζωγραφιές και μυρμηγκιά οι άνθρωποι. Ενώ η προτίμησή μου προσφέρει περισσότερες απογειώσεις και περισσότερες προσγειώσεις, που πάει να πει περισσότερους σταθμούς. Που πάει να πει περισσότερα "ίσταμαι".

Όπως την τελευταία φορά, με ένα πάμφθηνο εισιτήριο, που για να πιάσεις Λάρνακα, έκανες ολόκληρο τον κύκλο της Μεσογείου. Το αεροσκάφος έτριζε σε κάθε απογείωση σαν το ξύλινο ποδάρι της γιαγιάς μας που έπαιξε ο Σαββόπουλος, για τα παιδιά στο Λαύριο. Στην Αλεξάνδρεια επιχείρησε δυο φορές να απογειωθεί μα δεν τα κατάφερε. Έπρεπε, όπως ανακοίνωσε ο κυβερνήτης, να γίνει μια μικρή επισκευή. Μπορούσαμε να περιμένουμε στο αεροδρόμιο ή να βγούμε στην πόλη για τρεις τέσσερις ώρες. Προτίμησα το δεύτερο. Πήρα ταξί και κατευθείαν για την παλιά οδό Lepsious. Ακούμπησα το γραφείο του και σαν να βρισκόταν εκεί, μ' ορμήνεψε: *«Να εύχεσαι να 'ναι μακρύς ο δρόμος. Γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις [...] να μάθεις και να μάθεις απ' τους σπουδαγμένους [...] κι όσο μπορείς πιο άφθονα ηδονικά μυρωδικά»*.¹ Τώρα, μπαίνω *«στην Κύπρο απ' τη θαλασσινή πόρτα της Αμμοχώστου»*² και χαίρομαι τη λιακάδα μες στα στενά της Λευκωσίας, έχοντας στα δάχτυλά μου μια τερακότα.

Ξανθή Φωτοπούλου

«Τρομογιάτης»

Είχε τα πιο υπέροχα μάτια. Εκείνη κοιτούσε προς όλες τις μεριές. Εγώ είχα καρφώσει το βλέμμα μου πάνω της περιμένοντας να δω αν κάποια στιγμή θα σταματούσε να με παρατηρήσει κι εμένα. Την κοιτούσα τόσο επίμονα που νόμιζα πως εγώ προκαλούσα την ταραχή της. Καθόταν πάνω του κι ας μην επιτρεπόταν. Εκείνος την χάραινε και της ψιθύριζε συνέχεια για να νοιώθει ασφαλής. Ήταν σίγουρα πολύ απαλή στο άγγιγμα. Όμορφη που ήταν! Της έπιανε συχνά την μύτη και τις πατουσίτσες... θα' χαν μάλλον ιδρώσει από τον τρόμο της. «Πρώτη φορά σε αεροπλάνο βλέπεις», τον άκουσα να λέει. Όλα δείχνανε ήρεμα μέχρι την ώρα του φαγητού. Άξαφνα, με τις μυρωδιές να έχουν πλημμυρίσει τον κλειστό χώρο, δίνει ένα σάλτο και βρίσκεται στο διάδρομο. Τρομοκρατούνταν οι επιβάτες, τρομοκρατούταν κι εκείνη. Έτρεχαν οι αεροσυνοδοί, έτρεχε κι αυτή η καφερή. Σωστός πανζουρλισμός. Ο άντρας που την είχε προηγουμένως αγκαλιά, να προσπαθεί να καβαλήσει τους δυο διπλανούς του για να την προλάβει... μα πολύ αργά! Τρύπωσε πίσω από μια κουρτίνα, και χάθηκε. Πέρασε μιάμιση ώρα ακούνητη μέσα σε ένα ντουλαπάκι. Αφού όλοι και όλα στο αεροπλάνο είχαν πάρει τη θέση τους, δειλά, δειλά, βγήκε κι εκείνη και μπήκε μέσα στο κλουβί της μ' ένα ζαμπόν για δόλωμα. Κοίτα να δεις που η περιέργεια δεν θα σκότωνε την γάτα, μα παραλίγο το ίδιο το αεροπλάνο.

Βάσια Μιχαλοπούλου.

«Πτήση με παρέα...»

Ξημερώματα Σαββάτου. Μετά από 8 ώρες καθυστέρηση η πτήση μου επιτέλους φεύγει για Αθήνα. Δυστυχώς δεν κατάφερα να δω την πόλη της Φρανκφούρτης λόγω σφοδρής χιονόπτωσης. Το καλό είναι ότι σε 3 ώρες περίπου θα βρίσκομαι και πάλι στο σπίτι μου.

Ανεβαίνοντας τα σκαλιά σκέφτομαι πως ήρθε η ώρα για λίγη χαλάρωση καθώς το τελευταίο οκτάωρο και μετά από 4 δωρεάν καφέδες, δεν

κατάφερα να ξεκουραστώ καθόλου. Βρίσκομαι στη θέση μου – πάντα παράθυρο. Για καλή μου τύχη ο διπλανός μου είναι ένα αγοράκι, περίπου στα 8. Δίπλα ακριβώς κάθεσαι η μητέρα του.

Απογειωνόμαστε. Ο μικρούλης δίπλα μου μοιάζει τρομαγμένος. Του χαμογελώ. Τότε με ρωτάει «Μιλάς ελληνικά;» και του απαντώ «Ναι ! Όπως και εσύ !». Ξάφνου το αγοράκι δίπλα μου αρχίζει να μιλά. Χωρίς παύσεις. Χωρίς ανάσα.

« ...Με λένε Φώντα - από το Ξενοφώντα. Έτσι έλεγαν τον παππού μου. Εσύ που μένεις; Εγώ μένω στο Γαλάτσι. Γιατί ήσουν εδώ; Εγώ είχα έρθει να δω τον θείο μου γιατί μένει μακριά μας πια. Βρήκε μια γυναίκα που μιλάει άλλη γλώσσα και δεν την καταλαβαίνω. Και η μαμά μου λέει πως αυτή δεν κάνει αλλά τι να κάνουμε. Εσύ έχεις θείο; Εγώ έχω και άλλον, αλλά αυτός είναι παντρεμένος με μια άλλη που πάλι λέει η μαμά μου ότι δεν κάνει. ΑΑΑΑ!!! Κοίτα από κάτω υπάρχει μια σκακιέρα!!! Γιατί το χώμα έχει τετραγωνάκια; Μαμά! Πείνασα !!!!.....»

Πραγματικά τα είχα χάσει. Δεν είχα δει κάτι παρόμοιο. Τόσες λέξεις και τόσες σκέψεις συμπυκνωμένες έβγαιναν από ένα τόσο δα στοματάκι. Κάπου έχασα το νόημα και απλά τον παρακολουθούσα. Το μόνο που πρόλαβα να πω ήταν το όνομά μου. Όλο αυτό διήρκησε μέχρι την προσγείωσή μας , όπου ο Ξενοφώντας σάσπισε. Δεν πτοήθηκε όμως. Αφού σηκώθηκε και έβαλε το μπουφάν του, έπιασε τη μαμά του από το χέρι και καθώς έφευγαν μου φώναζε: «Γεια σου φίλη μου ! Χάρηκα πολύ που τα είπαμε !!! Η μαμά μου δεν με αφήνει να μιλάω τόσο γιατί λέει ότι την πιάνει πονοκέφαλος!!! ».

Ιωάννα Λουλούμαρη

«Το αγόρι και το αερόστατο»;;;;

Ήμουν σ ένα αεροπλάνο με προορισμό τη Μαδαγασκάρη. Επρόκειτο να περάσω ένα μήνα εθελοντισμού εκεί και στο μυαλό μου υπήρχε αγωνία και προσμονή. Τις σκέψεις μου διέκοψε το μικρό παιδί που καθόταν δίπλα μου και ήθελε πατατάκια! Η μαμά του τού έλεγε να ηρεμήσει αλλά αυτό φώναζε: «Θέλω πατατάκια! Θέλω πατατάκια!» Και δώσ' του κλάμα...

Γύρισα το κεφάλι μου στο παράθυρο και τότε, ξαφνικά, μέσα στον ουρανό και τα σύννεφα... δέκρινα ένα αερόστατο, κόκκινο. «Δες..» του είπα. Κοίταξε έξω για μια στιγμή, αλλά συνέχισε να ουρλιάζει. «Μπορεί να έχει μέσα πατατάκια...» του λέω. Σταμάτησε αμέσως. «Αλήθεια λες;». «Εννοείται!» του απαντάω «Γεμάτο είναι!». «Και πού πάει;». «Ίσως πηγαίνει στη χώρα που πηγαίνω κι εγώ. Εκεί τα παιδάκια δεν έχουν κανονικό φαγητό, είναι ξυπόλυτα και τρώνε όλη μέρα λίγο ρύζι και φρούτα. Θα πάρουν τα πατατάκια λοιπόν και θα χαρούν πολύ. Τι λες;» Το παιδάκι σούφρωσε τα φρύδια του. Μετά από λίγο έβαλε το χέρι του στην τσέπη και έβγαλε μια καραμέλα. «Να τους τη δώσεις άμα πας» είπε και γύρισε το κεφάλι του αλλού. Γύρισα το κεφάλι κι εγώ στο αερόστατο και χαμογέλασα.

Άννα Φιλιμέγγα

«Όστρια»

Έσυρα την κίτρινη, ξύλινη καρέκλα και κάθισα να πιω το πρώτο καφέ της ημέρας με θέα τη θάλασσα. Φύσαγε κρύος αέρας, έχανα συχνά τη σελίδα του βιβλίου που διάβαζα «...Παίξε μ' αυτό και βρες...». Ένας νεαρός με καταγάλανα μάτια και μακριά, καστανόξανθα μαλλιά με ρώτησε από πού έφτασα. «Από το νησί της Κρήτης», αποκρίθηκα.

Δεν πέρασε πολύ ώρα από την πρώτη μας κουβέντα και βρεθήκαμε να σουλατσάρουμε στα σοκάκια της πόλης. Κοντοσταθήκαμε μπροστά σε ένα «θεραπευτήριο μελαγχολίας». Μια κοπέλα με κόκκινα μαλλιά με πλησίασε, «Θα πας εκεί», μου είπε. ΜΠΙΠΠ!!! (μια φωνή ακούγεται από το μεγάφωνο). «Σας ευχαριστούμε που “ταξιδέψατε” μαζί μας! Θα χαρούμε να σας ξαναδούμε σε μια από τις επόμενες πτήσεις μας».

Χριστίνα Γούση

Tromoairlines

Γαλλία 13/11/2015: Θέατρο Μπατακλάν, τρομοκρατικό χτύπημα του ISIS 130 θύματα.

Βενετία 20/4/2016: Αεροδρόμιο Μάρκο Πόλο πτήση 3737, 6:45 Βενετία προς Αθήνα, Gate 19. Κάθομαι στην σειρά για τον έλεγχο του

εισιτηρίου περιμένοντας την επιβίβαση στο αεροπλάνο, μπροστά μου κύριος γύρο στα 50 αραβικής καταγωγής με λευκό σαρίκι. Μπαίνω στο αεροπλάνο βρίσκω την θέση μου κλείνω τα μάτια μου, λίγο αργότερα ξυπνάω ακούγονται φωνές στα αραβικά. Επικρατεί πανικός, κλαίνει, ουρλιάζουν, κλείνουν τα φώτα, χάνουμε ύψος.

8:45 Ο Κυβερνήτης: *«Σας ευχαριστούμε που ταξιδέψτε με την tromoairlines σας περιμένουμε σε ένα από τα επόμενα ταξίδια μας».*

Βίκυ Μουστάκα

«Ο ραβίνος του μεσονυκτίου»

Ο Φάνης και η Φανή βρίσκονται στον έβδομο ουρανό, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Γαμήλιο ταξίδι στη Νέα Υόρκη και η αδρεναλίνη στα ύψη. Πτήση OA530 από Κωνσταντινούπολη με προορισμό την Μητρόπολη του κόσμου. Ξαφνικά κι ενώ το αεροπλάνο απογειώνεται, ο επιβάτης της μπροστινής θέσης αρχίζει να συμπεριφέρεται αλλόκοτα. Φοράει μαύρο σακάκι και λευκό πουκάμισο και η αμφίεση παραπέμπει σε ραβίνο. Σηκώνεται απότομα από την θέση του, βγάζει βιαστικά το σακάκι του και τραβάει με μανία τα μανίκια του πουκάμισου. Ο Φάνης κι η Φανή κοιτούν απορημένοι. Έπειτα βγάζει μια λεπτή μαύρη ταινία και την τυλίγει μανιωδώς γύρω από τα γυμνά του χέρια. Οι κινήσεις του ήταν απότομες, σχεδόν βίαιες. Στη συνέχεια τοποθετεί με πρωτοφανή προσήλωση δυο μαύρα αντικείμενα σε σχήμα κύβου στο κεφάλι του. Όλοι κοιτούν εμβρόντητοι το περίεργο τελετουργικό. Το μέχρι πρότινος ευτυχές ζευγάρι είναι πλέον πεπεισμένο ότι πρόκειται για τρομοκρατικό χτύπημα. Με τον τρόπο αποτυπωμένο στα μάτια, αρχίζουν να προσεύχονται περιμένοντας την επόμενη κίνηση του κατ' επίφαση τρομοκράτη. Κι έπειτα παρατηρούν την παροιμιώδη ψυχραιμία της αεροσυνοδού. Όταν με έκπληξη μαθαίνουν ότι πρόκειται για μια παραδοσιακή εβραϊκή προσευχή συνειδητοποιούν πόσο ίδιοι και ταυτόχρονα πόσο διαφορετικοί είμαστε όλοι.

Έρμαια των φόβων μας, ψάχνουμε δικλείδες ασφαλείας και προσευχόμαστε για έναν καλύτερο κόσμο, ταξιδεύοντας στο άγνωστο, αδύναμοι και καχύποπτοι σε καθετί το διαφορετικό.

Έφη Αριδά

«Αποστολή 54, η όμορφη»

Είναι μια πραγματικότητα πια! Αυτό το ταξίδι έχει ξεκινήσει. «Καλώς ήρθατε στην πτήση 456». Αυτό το ταξίδι μυρίζει ανανέωση.

Όλοι οι συνταξιδιώτες μου καθισμένοι στις κουρασμένες τους θέσεις θα σκέφτονται το ίδιο. Σχεδόν διαβάζω τις σκέψεις τους. Μεγάλη προσήλωση στις ζώνες τους, μάτια που κοιτούν ψηλά, κρυφά χαμόγελα που υπόσχονται απεριόριστα, απελευθερωμένα μίλια. «*Παρακαλώ δέστε τη ζώνη σας*» με ενημερώνει η αεροσυνοδός, με ένα μεγάλο χαμόγελο να φωτίζει το πρόσωπό της.

«Ο μπαμπάς μου δουλεύει οδηγός ταξί στη Νέα Υόρκη και η μαμά είναι ηθοποιός σε θεατρική σκηνή στην Αθήνα. Φέτος έπαιζε Τσέχωφ. Εκπληκτική όπως πάντα. Πάω στη Νέα Υόρκη με ενδιάμεσο σταθμό το Μαρακές. Ταξιδεύω μόνη μου. Ο μπαμπάς θα με περιμένει στο J.F.K.» είπε ένα κορίτσι από το μπροστινό κάθισμα που έτυχε να το ακούσω. Συνέχισε να γράφει στο κινητό της.... Τελευταία μηνύματα.

Εγώ ρίχνω μια ματιά στα χαρτιά μου, στο πρόγραμμα, στην αποστολή. Marrakesh Menara Airport, άφιξη 5.15 πμ. Παίρνω ταξί για την Rue Ank Jemel γωνία με τη Rue Diour Saboun στο Riad Yasmin.

6.30 πμ: συνάντηση με τον Dr Alpha,

8.00 πμ: αφοσίωση με τη Mdme Jolie,

10.00 πμ: διεγερτική μουσική με τη Frau Lizbeth,

10.30 πμ: μελέτη κωδίκων Ξ.Λ.Π. με τον Her Hermanus,

1.30 μμ: σωματοποίηση με τη Lady Steiwaraugh.

Η αλήθεια είναι ότι το ταξίδι ξεκινά. Κι εγώ το πιστεύω.

Δίπλας Δημήτρης

«Over-Maniac Flight»

Συνταξιδεύουν με άσχημες καιρικές συνθήκες καθήμενοι σε διπλανές θέσεις, ένας εγγαστρίμυθος, μια κλεπτομανής, μια μανιοκαταθλιπτική κωφή και ένας μυθομανής. Για κάποια δευτερόλεπτα σβήνουν τα φώτα και ακολουθούν έντονες αναταράξεις στο αεροσκάφος. Όταν η τάξη και η ηρεμία επανέρχονται, ο εγγαστρίμυθος έξαλλος ψάχνει την κούκλα του, τότε ο μυθομανής πλάθει σενάρια κατηγορώντας τη μανιοκαταθλιπτική κωφή για την κλοπή ενώ εκείνη παθαίνει κρίση χωρίς κανείς να καταλαβαίνει τι λέει. Στο μεταξύ η κλεπτομανής πάνω στο χαμό έχει κατακλέψει τους πάντες και όλοι αρχίζουν να ψάχνουν από κάτι...

Κωνσταντίνα Τσίρου